

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה-O</p>	<p>מימרא- statement- קושיא- challenge- שאלה- question- תירוץ- answer! ראיה- proof-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

נדרים-אין בין המודר	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל	מ	נ	ס	ת	י	כ	ל																						
רב חלבו חלש													o	o																												
רב חלבו באיש, לא איכא דקא אתי	נפק אכריו רב כהנא:																																									
לא כך היה מעשה? בתלמיד אחד מתלמידי ר' עקיבא שחלה, לא נכנסו חכמים לבקרו, ונכנס ר' עקיבא לבקרו, ובשביל שכיבדו וריבצו לפניו היה. א"ל: רבי, החייתנ?	אמר להו: [רב כהנא]																																									
כל מי שאין מבקר חולים - כאילו שופך דמים.	יצא ר' עקיבא ודרש:																																									
כל המבקר את החולה - גורם לו שיחיה, וכל שאינו מבקר את החולה - גורם לו שימות.	כי אתא רב דימי אמר:																																									
מאי גרמא?																																										
אילמא כל המבקר את החולה - מבקש עליו רחמים שיחיה, וכל שאין מבקר את החולה - מבקש עליו רחמים שימות																																										
שימות ס"ד?																																										
אלא, כל שאין מבקר חולה - אין מבקש עליו רחמים לא שיחיה ולא שימות.																																										
רבא, יומא קדמאה דחליש אמר להו: לא תיגלו לאיניש, דלא לתרע מזליה, מכאן ואילך, אמר להו: פוקו ואכריו בשוקא, דכל דסני לי ליהודי לי, וכתבי: (משלי כד) בנפול אויבך אל תשמח וגו', ודרחים לי ליבעי עלי רחמי.	[רבא]																																									
כל המבקר את החולה - ניצול מדינה של גיהנם, שנאמר: (תהלים מא) אשרי משכיל אל דל ביום רעה ימלטהו י"י, אין דל אלא חולה, שנאמר: (ישעיהו לח) מדלה יבצעני, אי נמי, מן הדיון קרא: (שמואל ב' יג) מדוע אתה ככה דל בן המלך בבקר בבקר וגו', אין רעה אלא גיהנם, שנאמר: (משלי טז) כל פעל י"י למענהו וגם רשע ליום רעה.	רב:																																									
ואם ביקר מה שכרו?																																										
מה שכרו? כדאמר: ניצול מדינה של גיהנם																																										
אלא מה שכרו בעוה"ז?																																										
(תהלים מא) י"י ישמרהו ויחיהו ואושר בארץ ואל תתנהו בנפש אויביו, י"י ישמרהו - מיצר הרע, ויחיהו - מן היסורין, ואושר בארץ - שיהו הכל מתכבדין בו, ואל תתנהו בנפש אויביו - שיזדמנו לו ריעים כנעמן שרפי את צרעתו, ואל יזדמנו לו ריעים כרחבעם שחילקו את מלכותו.																																										
אם יאמרו לך ילדים בנה, וזקנים - סתור, שמע לזקנים ואל תשמע לילדים, שבנין ילדים סתירה וסתירת זקנים בנין, וסימן לדבר: (מלכים א' יב) רחבעם בן שלמה.	תניא, ר"ש בן אלעזר:																																									
לא ליסעוד איניש קצירה לא בתלת שעי קדמייתא ולא בתלת שעי בתרייתא דיומא, כי היכי דלא ליסח דעתיה מן רחמי, תלת שעי קדמייתא - רווחא דעתיא, בתרייתא - תקיף חולשיה.	רב שישא בריה דרב אידי:																																									
מניין שהקב"ה זן את החולה? שנאמר: (תהלים מא) י"י יסעדנו על ערש דוי וגו'.	רבין אמר רב:																																									
מניין שהשכינה שרויה למעלה ממטתו של חולה? שנאמר: י"י יסעדנו על ערש דוי.	ואמר רבין אמר רב:																																									
הנכנס לבקר את החולה, לא ישב לא על גבי מטה ולא ע"ג ספסל ולא על גבי כסא, אלא מתעטף ויושב ע"ג קרקע, מפני שהשכינה שרויה למעלה ממטתו של חולה, שנאמר: י"י יסעדנו על ערש דוי.	תניא נמי הכי:																																									
מטרא במערבא סהדא רבה פרת.	ואמר רבין אמר רב:																																									
ופליגא דשמואל																																										
נהרא מכיפיה מתבריך.	דאמר שמואל:																																									
ופליגא דשמואל אדשמואל																																										
אין המים מטהרין בזהרין - אלא פרת ביומי תשרי בלבד.	דאמר שמואל:																																									
אבהו דשמואל עבד להון מקוואות לבנתיה ביומי ניסן, ומפצי ביומי תשרי.	[אבהו דשמואל]																																									
מאי דכתיב: (יחזקאל יב) ואתה בן אדם עשה לך כלי גולה? זו נר וקערה ושטיח.	ר' אמי אמר רב:																																									
(דברים כח) בחוסר כל - א"ר אמי אמר רב: בלא נר ובלא שלחן	[רבי אמי אמר רב]																																									

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>		<p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- O</p>										מקרא-key:	
נדרים- אין בין המודר	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
בלא אשה	רב חסדא:											◊	מא.
בלא שמש	רב ששת:											◊	מא.
בלא דעה.	רב נחמן:											◊	מא.
בלא מלה ובלא רבב.	תנא:											◊	מא.
נקטינן: אין עני אלא בדעה.	אביי:											◊	מא.
דדא ביה כולא ביה, דלא דא ביה מה ביה? דא קני מה חסר? דא לא קני מה קני?	במערבא אמרי:											◊	מא.
אין החולה עומד מחליו עד שמוחליו לו על כל עונותיו, שנאמר: (תהלים קג) הסולח לכל עוונותיו הרופא לכל תחלואיכו.	ר' אלכסנדרו א"ר חייא בר אבא:											◊	מא.
חוזר לימי עלומיו, שנאמר: (איוב לג) רוטפש בשרו מנוער ישוב לימי עלומיו.	רב המנונא											◊	מא.
(תהלים מא) כל משכבו הפכת בחליו - אמר רב יוסף: לומר, דמשכח למודו.	[רב יוסף]											◊	מא.
רב יוסף חלש, איעקר ליה למודיה, אהדריה אביי קמיה.												○	מא.
היינו דבכל דוכתא אמרינן אמר רב יוסף: לא שמיע לי הדא שמעתא, א"ל אביי: את אמריתא ניהלן, ומהא מתניא אמריתא ניהלן.												◊	מא.
כיהוה גמירי דתמת עשו אפי הילכתא, אגמיה לז ביהויה שבעה מנהון. לטוןיהוה שדי, אהודי חייא קמיה הנהו שבעה אפי דאגמרי, שיתא אזדו. הוה ההוא קצרא הוה שמיע ליה לרבי כדהוה גריס להו, אזל												○	מא.
כד הוה חזי ליה רבי לההוא קצרא, א"ל רבי: אתה עשית אותי ואת חייא.												○	מא.
הכי קא"ל: אתה עשית את חייא, וחייא עשה אותי.	איכא דאמרי:											○	מא.
גדול נס שנעשה לחולה יותר מן הנס שנעשה להנניה מישאל ועזריה, של חנייה מישאל ועזריה - אש של הדיוט והכל יכולים לכבותה, וזו של חולה - של שמים היא, ומי יכול לכבותה	וא"ר אלכסנדרו א"ר חייא בר אבא:											◊	מא.
כיון שהגיע קיצו של אדם הכל מושלים בו, שנא': (בראשית ד) והיה כל מוצאי יהרגני.	וא"ר אלכסנדרו א"ר חייא בר אבא, ואמרי לה אריב"ל:											◊	מא.
מן הדין קרא: (תהלים קיט) למשפטיך עמדו היום כי הכל עבדיך.	רב:											◊	מא.
רבה בר שילא אמרו ליה: שכיב גברא גבוה, הוה רכיב גירדונא זוטרא, מטא תיתורא, איסתויט, שדייה וקא שכיב												○	מא.
למשפטיך עמדו היום.	קרי על נפשיה[עליה]: [רבה בר שילא]											◊	מא.
שמואל חזייה לההוא עקרבא יתיבא על אקרוקתא ועברה נהרא, טרקא גברא ומיית												○	מא.
למשפטיך עמדו היום.	קרי עליה:[שמואל]											◊	מא.
אין מבקרין את החולה אלא למי שחלצתו חמה.	שמואל:											◊	מא.
לאפוקי מאי?												^	מא.
לאפוקי הא דתניא:												!	מא.
אין מבקרין לא חולי מעיים ולא חולי העין ולא מחושי הראש.	[תניא] ר' יוסי בן פרטא אומר משום ר' אליעזר:											◊	מא.
בשלמא חולי מעיים משום כיסופא, אלא חולי העין ומחושי הראש מ"ט?												?	מא.
משום דרב יהודה												!	מא.
דיבורא קשיא לעינא ומעלי לאישתא.	דאמר רב יהודה:											◊	מא.
האי אישתא, אי לאו דפרוונקא דמלאכא דמותא, מעלי כחזרא לדיקלי חד לתלתין יומין, וכי תירייקי לגופא.	רבא:											◊	מא.
לא היא ולא תירייקה.	רב נחמן בר יצחק:											◊	מא.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
--	---

Talmud Navigator

נדרים-אין בין המודר	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
ערסן יפה לחולה לרפואתו.	רבה בר יונתן אמר רב יחיאל:											◊	מא:	
מאי ערסן?												^	מא:	
חושלא דשערי עתיקתא דריש נפיא.	רבי יונתן:											!	◊	מא:
בעיין בישולא כעין בישראל דתורא.	אביי:											■	מא:	
סמידי דשערי עתיקתא דריש נפיא.	רב יוסף:											!	◊	מא:
בעיין בישולא כבשרא דתורא.	אביי:											■	מא:	
בורדם אין מבקרים, ואין מזכירין שמו.	רבי יוחנן:											■	◊	מא:
מ"ט?												^	מא:	
מפני שהוא כמעין הנובע.	רבי אלעזר:											!	◊	מא:
למה נקרא שמו בורדם? שהוא כמעין הנובע.	וא"ר אלעזר:											■	מא:	
ומרפאהו רפואת הנפש כו'.												■	<	מא:
היכי קתני?												^	מא:	
אילימא דרפואת נפש בחנם, רפואת ממון בשכר												!	מא:	
ליתני הכי: מרפאהו בחנם אבל לא בשכר												⋮	מא:	
אלא רפואת נפש - גופו, רפואת ממון - בהמתו.												!	◊	מא:
אבל אומר לו סם פלוני יפה לה, סם פלוני רע לה.	רב זוטרא בר טוביה אמר רב:											■	◊	מא:
ורוחץ עמו באמבטי גדולה, אבל לא בקטנה וישן עמו במטה	[ת"ק]											◊	■	מא:
בימות החמה, אבל לא בימות הגשמים, מפני שהוא מהנהו	רבי יהודה:											◊	■	מא:
ומיסב עמו על המטה, ואוכל עמו על השולחן אבל לא מן התמחוי, אבל אוכל הוא עמו מן התמחוי החוזר.												■	מא:	
לא ירחץ עמו באמבטי, ולא ישן עמו במטה, בין גדולה בין קטנה, דברי רבי מאיר	תניא: [רבי מאיר]											◊	■	מא:
גדולה בימות הגשמים, וקטנה בימות החמה - מותר.	רבי יהודה:											◊	■	מא:
רוחץ עמו באמבטי גדולה, ומזיע עמו בקטנה.												■	◊	מא:
אבל מיסב עמו על המטה, ואוכל עמו על השולחן אבל לא מן התמחוי, אבל אוכל הוא מן התמחוי החוזר.												■	◊	מא:
מן התמחוי החוזר לבעה"ב.	רבי יוסי בר הנינא:											■	מא:	
לא יאכל עמו מן האבוס שלפני הפועלים ולא יעשה עמו באומן, דברי רבי מאיר	[רב מאיר]											◊	■	מא:
עושה והוא ברחוק ממנו.	חכמים:											◊	■	מא:
בקרוב לא פליגי דאסיר דקא מרפי לה לארעא קמיה, כי פליגי ברחוק												■	◊	מא:
גזרינן רחוק משום קרוב	רבי מאיר סבר:											◊	■	מא:
לא גזרינן.	רבנן סברי:											◊	■	מא:
המודר הגאה מחבירו לפני שביעית - אינו יורד לתוך שדהו, ואינו אוכל מן הנוטות, ובשביעית - אינו יורד לתוך שדהו, אבל אוכל הוא מן הנוטות.												■	מב.	מא:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>
---	--

Talmud Navigator

נדריים-אין בין המודר	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מב.
נדר הימנו מאכל לפני שביעית - יורד לתוך שדהו ואינו אוכל מן הפירות, ובשביעית - יורד ואוכל.													מב.
נכסי עליך, לפני שביעית - אין יורד לתוך שדהו, ואינו אוכל מן הנוטות אע"פ שהגיע שביעית, ואם בשביעית נדר - אין יורד לתוך שדהו, אבל אוכל מן הנוטות:	רב ושמואל דאמרי תרויהו:												מב.
נכסי עליך, לפני שביעית - אין יורד לתוך שדהו, ואין אוכל מן הנוטות, הגיע שביעית - אינו יורד לתוך שדהו, אבל אוכל הוא את הנוטות	ר' יוחנן וריש לקיש דאמרי תרויהו:												מב.
לימא בהא קמיפלגי:													מב.
אדם אוסר דבר שברשותו אפילו לכשיצא מרשותו	דרב ושמואל סברי:												מב.
אין אדם אוסר דבר שברשותו לכשיצא מרשותו	ורבי יוחנן ור"ל סברי:												מב.
ותיסברא? מי איכא למ"ד אין אדם אוסר דבר שברשותו לכשיצא מרשותו?													מב.
דא"כ, ניפלגי בנכסים אלו וכ"ש בנכסי													מב.
ותו, הא תנן דאדם אוסר דבר שברשותו לכשיצא מרשותו													מב.
האומר לבנו קונם שאתה נהנה לי - מת יירשנו, בחייו ובמותו - אם מת לא יירשנו	דתנן:												מב.
שאני הכא, דקא א"ל בחייו ובמותו.													מב:
מכל מקום קשיא													מב:
אלא בנכסים אלו כ"ע לא פליגי, כי פליגי - בנכסי													מב:
ל"ש נכסים אלו ל"ש נכסי - אדם אוסר	רב ושמואל סברי:												מב:
נכסים - אדם אוסר, נכסי - אין אדם אוסר.	ורבי יוחנן ור"ל סברי:												מב:
ומי איכא למ"ד: ל"ש נכסים אלו ול"ש נכסי?													מב:
האומר לחבירו קונם לתוך ביתך שאני נכנס, שדך שאני לוקח, מת או שמכרו לאחר - מותר לבית זה שאני נכנס, שדה זו שאני לוקח, מת או שמכרו לאחר - אסור	והא תנן:												מב:
אלא, כי אמרי ר' יוחנן וריש לקיש - בנכסי, ורב ושמואל - בנכסים אלו, ולא פליגי.													מב:
ובשביעית - אין יורד לתוך שדהו כל.													מב:
מאי שנא דאוכל מן הנוטות? דפירי דהפקירא אינון, ארעא נמי אפקרה.													מב:
בעומדין אילנות על הגבולים.	עולא:												מב:
גזירה שמא ישהא בעמידה.	ר' שמעון בן אליקים:												מב:
המודר הנאה מחבירו - לא ישאילנו ולא ישאל ממנו, לא ילונו ולא ילוה ממנו, ולא ימכור לו ולא יקח ממנו.													מב:
בשלמא לא ילונו, דקא מהני ליה, אלא לא ילוה הימנו, מאי קא מהני ליה?													מב:
ובשלמא לא ילוה הימנו ולא יקח הימנו, דקמיתחני מיניה, אלא לא ישאל הימנו, מאי קא מיתחני מיניה?													מב:
כגון שנדרו הנאה זה מזה.	ר' יוסי בר' חנינא:												מב:
גזירה לשאול משום להשאל, וכן בכלולה גזירה.	אביי:												מב:
אמר לו השאילני פרתך אמר לו אינה פנויה, אמר קונם שדי שאני חורש בה לעולם, אם היה דרכו לחרוש - הוא אסור, וכל אדם מותרים, ואם אין דרכו לחרוש - הוא וכל אדם אסורין.													מב:
המודר הנאה מחבירו ואין לו מה יאכל, הולך אצל החנוני ואומר איש פלוני נודר ממני הנאה ואיני יודע מה אעשה, והוא נתן לו, ובא ונטל מזה.													מב:
היה ביתו לכנות, גדרו לגדור, שדהו לקצור, הולך אצל הפועלים ואומר איש פלוני מודר ממני הנאה ואיני יודע מה אעשה, והן עושין עמו, ובאין ונטלין שכר מזה.													מב:

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>
---	--

Talmud Navigator

נדריים-אין בין המודר	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
היו מהלכין בדרך ואין לו מה יאכל, נותן לאחד לשום מתנה והלה מותר בה אם אין עמהם אחר, מניח על הסלע או על הגדר ואומר הרי הן מופקרים לכל מי שיחפוץ, והלה נוטל ואוכל	[רבנן]											
אוסר.	רבי יוסי:											
מ"ט דר' יוסי? קסבר הפקר כמתנה, מה מתנה עד דאתיא מרשות נותן לרשות מקבל, אף הפקר עד דאתי לרשות זוכה.	רבי יוחנן:											
והלה נוטל ואוכל	מתיב ר' אבא: [רבנן]											
אוסר	רבי יוסי:											
אימת? בזמן שנדרו קודם להפקירו, אבל אם היה הפקירו קודם לנדרו - הרי זה מותר	רבי יוסי:											
ואי אמרת עד דאתי לרשות זוכה, מה לי נדרו קודם להפקירו, מה לי הפקירו קודם לנדרו												
כל הנודר אין דעתו על מה שהפקיר.	הוא מוטיב לה, והוא משני לה: [רבי אבא]											
מקצתן לראשון וכולן לשני - ראשון קנה, שני לא קנה	מתיב רבא:											
היינו טעמא דרבי יוסי, גזירה משום מתנת בית חורון.	אלא אמר רבא:											
המפקיר את שדהו - כל שלשה ימים יכול לחזור בו, מכאן ואילך אין יכול לחזור בו	תניא:											
אמר תהא שדה זו מופקרת ליום אחד, לשבת אחת, לחדש אחד, לשנה אחת, לשבוע אחד, עד שלא זכה בה בין הוא בין אחר - יכול לחזור בו, משוכה בה בין הוא בין אחר - אין יכול לחזור בו												
רישא רבנן, סיפא ר' יוסי												
סיפא נמי רבנן היא.	עולא:											
אי הכי, אמאי עד שלא זכה בה בין הוא בין אחר יכול לחזור בו?												
שאני שנה ושבע, דלא שכיחי.												
מדסיפא ר' יוסי, רישא נמי ר' יוסי, ורישא היינו טעמא, דלא לישתכח תורת הפקר.	ריש לקיש:											
אי הכי, אפילו מיום הראשון נמי ליהוי הפקר												
מפני הרמאין דמפקירין והדרין בהון.	רבה:											
אבל דאורייתא לא הוי הפקר, ודלמא אתי לעשורי מן החיוב על הפטור ומן הפטור על החיוב												
דאמרי ליה: כי מעשרת, עשר מיניה וביה.												
המפקיר את כרמו, ולשחר עמד ובצרו - חייב בפרט ובעוללות ובשכחה ובפיאה, ופטור מן המעשר	מיתיבי.											
בשלמא לעולא, דרבנן קתני לה דאורייתא קתני לה, אלא לריש לקיש, אמאי פטור מן המעשר?												
כי אמרי אנא - לר' יוסי, הא רבנן היא.	אמר לך: [ריש לקיש]											
איבעית אימא: הא דאפקריה באנפי תרין, והא דאפקריה באפי תלתא												
כל המפקיר בפני שלשה הוי הפקר, בפני שנים - לא הוי הפקר.	דאמר ר' יוחנן משום רבי שמעון בן יהוצדק:											
דבר תורה אפילו באחד הוי הפקר, ומה טעם אמרו בשלשה? כדי שיהא אחד זוכה ושנים מעידין.	רבי יהושע בן לוי:											
הדרן עלך אין בין המודר												

<p>disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
--	--

מקרא-key:

Talmud Navigator

נדרים-השותפין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
השותפין שנדרו הנאה זה מזה - אסורין ליכנס לחצר	[רבנן]											■
זה נכנס לתוך שלו, וזה נכנס לתוך שלו.	רבי אליעזר בן יעקב:											■
ושניהם אסורים להעמיד ריחים ותנור, ולגדל תרנגולים.												■
היה אחד מהם מודר הנאה מחבירו - לא יכנס לחצר	[רבנן]											■
יכול הוא לומר לו לתוך שלי אני נכנס ואיני נכנס לתוך שלך.	רבי אליעזר בן יעקב:											■
וכופין את הנודר למכור את חלקו.												■
היה אחד מן השוק מודר באחד מהם הנאה - לא יכנס לחצר	[רבנן]											■
יכול לומר לו לתוך של חבירך אני נכנס ואיני נכנס לתוך שלך.	רבי אליעזר בן יעקב:											■
המודר הנאה מחבירו, ויש לו מרחץ ובית הבד מושכרין בעיר, אם יש לו בהן תפיסת יד - אסור, אין לו בהן תפיסת יד - מותר.												■
האומר לחבירו קונם לביתך שאני נכנס, ושדך שאני לוקח, מת או שמכרו לאחר - מותר												■
קונם בית זה שאני נכנס, שדה זו שאני לוקח, מת או שמכרו לאחר - אסור.												■
בנדרו פליגי, הדירו זה את זה מאי? מי - אמרינן בנדרו הוא דפליגי, אבל בהדירו זה את זה - מודו ליה רבנן לראב"י דכי אנוסין דמו, או דילמא אפילו בהדירו זה את זה פליגי רבנן?	איבעיא להו:											◇
היה אחד מהן מודר הנאה מחבירו	ת"ש:											◇
ופליגי רבנן.												◇
תני: נדור מחבירו הנאה.												◇
הכי נמי מסתברא												■
וכופין את הנודר למכור את חלקו	דקתני סיפא:											◇
אי אמרת בשלמא דנדר הוא, היינו דקתני כופין, אלא אי אמרת דאדריה, אמאי כופין אותו? הא מינס אניס.												■
מחלוקת. שיש בה כדי חלוקה, אבל אין בה כדי חלוקה. דברי הכל מותר.	רבה אמר זעירי:											◇
הרי בית הכנסת, דכמי שאין בו כדי חלוקה דמי	א"ל רב יוסף:											◇
שניהן אסורין בדבר של אותה העיר	ותנן:											◇
מחלוקת - שאין בה כדי חלוקה, אבל יש בה כדי חלוקה - דברי הכל אסור.	אלא אמר רב יוסף אמר זעירי:											◇
הלכה כר"א בן יעקב	רב הונא:											◇
הלכה כר' אליעזר בן יעקב.	וכן א"ר אלעזר:											■
המודר הנאה מחבירו ויש לו שם מרחץ וכו'.												■
וכמה תפיסת יד?												◇
למחצה, לשליש ולרביע, אבל בבציר לא.	רב נחמן:											◇
אפילו בבציר אסור	אביי:											◇
היכי דמי דשרי?												◇
דמקבל בטסקא.												◇